

at det ikke fører så vidt, at vi gør det. Men når jeg alligevel lagde vægt på at sammenligne med situationen sidste år, så har det noget at gøre med, at dengang blev der jo fra alle sider lagt vægt på, at der blev lagt nogle nye moralske standarder for den internationale politik.

Så er det bare, at vi nu kan se, at der er meget sandhed i det gamle ord om, at dobbeltmoral er altså dobbelt så godt som moral, og vi må altså sige, at der er tale om en genuin dobbeltmoral i det her, og det synes jeg er vigtigt at få frem.

Ministeren nævner nu forskelle i forhold til Kosovosituationen. Tjetjernerne misbrugte deres muligheder, da de fik autonomi, og det gjorde albanerne tilsyneladende ikke, men en del af spillet til krigen var jo også, at UCK provokerede i december-januar 1998. Men skidt nu værre med det. Det afgørende her er jo, at de reaktioner, der har været på de misbrugte muligheder i Tjetjenien og på UCK's provokationer, jo overhovedet ikke står mål med det, som blev gjort fra de pågældendes side. Der er intet, der kan retfærdiggøre, at 200.000 civile tjetjenerne er på flugt i øjeblikket, og det er det, der er det afgørende.

Det afgørende er også den fuldstændig groteske forskel, der er mellem reaktionen i Kosovo og så reaktionen over for russerne, hvor reaktionen i Kosovo var krig, mens reaktionen over for russerne er absolut passivitet. Det er ikke forskelle i situationen, der er baggrunden for det. Lad mig sige det, som det er: Rusland er en stormagt, og for mig at se er der også nogle store vestlige økonomiske interesser i Rusland.

Jeg mener, at hr. Søren Søndergaard har ret i, at når man støtter Jeltsinklanen, støtter den korrupte Jeltsinklan, krigsforbryderen Jeltsin, krigsforbryderen Putin, så ligger der meget mere økonomi end politik bag. Det skyldes, at Vesten har store økonomiske interesser i et stort russisk marked. Det skyldes konkret olieinteresser omkring Kaukasus, hvor der er en sammenblanding af store interesser fra den russiske mafias og fra Vestens side. Det er denne utiltalende, denne kyniske, denne brutale sammenblanding af interesser.

Det er til at få brækfornemmelser af for at sige det rent ud, når man på den ene side hører reaktionen sidste år omkring Kosovo og på den anden side hører om reaktionen i dag. Det er ubærligt at høre den dobbeltmoral, der er fra Vestens side.

Med hensyn til de her forslag til vedtagelser synes jeg, at Dansk Folkepartis er latterligt. De

der sammenligninger med Norge og Sverige og Finland hænger jo ikke sammen. Når Carl Bildt var mægler i Bosnien, så var det på et FN-mandat, og når Martti Ahtisaari var mægler i Kosovo, var det på et EU-mandat. Så det giver ingen mening at vedtage det, som Dansk Folkeparti foreslår.

Jeg synes, at Enhedslisten og SF har fremsat et klart, godt og fremadrettet forslag til vedtagelse, som jeg håber man vil stemme for.

Jeg kan sige om regeringspartierne forslag, at det er uklart, men vi vælger så at fortolke det positivt. Vi vælger at fortolke det sådan, at også den danske regering nu har åbnet for økonomiske sanktioner; vi vil så bide regeringen i haserne.

Vi kan på den baggrund stemme for regeringspartierne forslag til vedtagelse, men vores eget er altså langt, langt bedre og langt, langt mere præcist.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil da godt lige rette den misforståelse, som hr. Holger K. Nielsen gjorde sig skyldig i. Hr. Holger K. Nielsen kritiserer Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse, fordi det var andre mandater, som henholdsvis Ahtisaari og Carl Bildt var inde i de her konflikter på.

Må jeg så ikke spørge hr. Holger K. Nielsen: Når det gælder Norges rolle i forbindelse med Mellemøsten, hvilket mandat havde Norge til at gå foran og hjælpe en løsning på vej? Det havde nemlig ikke noget mandat fra nogen af de parter.

Derfor kunne Danmark jo også godt gøre ligesom i situationen i Baltikum, hvor vi stillede os på balternes side og sørgede for, at de tre lande blev selvstændige ved at anerkende landene. Den diplomatiske indsats kunne Danmark meget vel stille sig i spidsen for, men det kræver selvfølgelig et mod, som SF vel også burde have i den her situation.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det glæder mig da, at hr. Skaarup erkender, at han tog fejl med hensyn til Ahtisaari og Carl Bildt. Det er jo altid noget.

Så var der den norske rolle. Det er rigtigt, at det gjorde Norge på eget initiativ, men forskellen er jo så, at parterne i Mellemøsten var indforståede. Det lykkedes at få både palæstinerne og israelerne til Norge, til Oslo, for at for-